

A víz a világ emlékezete

(Vesi on maailman muisti)

Minden témát megtalálhatsz
a víz emlékezetében.
Nem lehetnek hát időelőttiek.
Csak nőttek, mint a világ
bármelyik erdeje.
S a világ emlékezete lett a víz.

■ ■ ■

Mint a víz mellől,
a világ emlékezetéből
felmerülő képek, jönnek feléd a dallamok:
látni az esőmosta park ösvényeiről,
amint az üvegfalon túl
a zenekar vonói
egy késői Beethovent játszanak.

■ ■ ■

Milyen okos kutya
senkit nem enged
a vékony jégre

de ha a jég már szilárd
nekilódul boldogan
bele a hóba napsütésbe
előttem szalad
egy életen át

■ ■ ■

Nem érzékeli már az időt, sem a teret,
cserben hagyta emlékezete.
De valahányszor átsétál a parkon,
mindig ugyanaz a kisfiú
labdázik ott,

ugyanaz a nő ül a padon,
s a fenyőfa ágán mindig
ugyanaz a kismadár.

A tavasz meg mindig csak
érkezőben, épp csak kinyíltak a virágok.
És mindig ugyanaz az öreg sétál el mellettük.

■ ■ ■

Egy téli reggelen a villamoson,
mikor még annyira fiatalnak tűnt,
valaki szóvá tette neki,
hogy az idősebbeknek nincs ülőhelyük.
Én bizony már jóval
túl vagyok a nyolcvanon, felelte.
Kötve hiszem, kötekedett a férfi,
maga csak ül ott és hazudozik.
Akkor ő előkotorta táskájából a személy-
igazolványát: netán még azt hiszi,
hogy az irataim is hamisak.
Nincs rajtam szemüveg, vágta rá a férfi.

■ ■ ■

Mire tényleg hideggé lesz az égöv,
már ott van az emberben a sötét.
Hallgat,
mint a frissen lehullott hó.
Kinéz olyankor az ablakon.
Most fény szűrődik onnan.
Belőle ugyan nem sok látszódik,
ám a többiekből még kevesebb.

■ ■ ■

Szállingóznak szavaid a levegőben,
hópelyhek.
Ifjúságodat
én nem is tudom leválasztani a télről.
Nem a tél hibája, hogy nem maradhat itt.

■ ■ ■

Mint Leonardo vázlatkönyvében,
mikor repülőgépet tervezett,
s a madarak szárnyait vizsgálta,
akkor rajzolt ilyeneket.

■ ■ ■

Aztán eszébe ötlött: a sziget közepén
volt egy szakadék, uszadékfák heverték ott
és madárcsontok, össze-vissza.
Valahol mindig háború volt.
Mért is kell megküzdeni a halálért,
mikor anélkül is eljön, megkapta már az
első lökést.

Hitte: olyan magasan szállnak a madarak,
hogy nem is láthatók.
S mikor már nincs szükségük szárnyra,
leejtik a tengerre vékony csontjaik.

■ ■ ■

Ki kukucskál az ablakból,
ki kukucskál, milyen szemmel.

Kavarta a havat délről,
Maud királyné földjéről.

Ki kukucskál, milyen szemmel,
mitől lehet más az égtáj.

Te vagy, aki rálehelsz majd?

Polgár Anikó fordításai

Mirkka Rekola (Tampere, 1931 – Helsinki, 2014): finn költőnő, verseket, aforizmákat és esszéket írt. Verseinek gyűjteményes kötete *Virran molemmiin puolin. Runot 1954–2004* (A folyam mindkét oldalán. Verseik 1954–2004) címmel 2009-ben jelent meg Helsinkiben. Az itt közölt fordítások forrása a *Vesi on maailman muisti* (A víz a világ emlékezete) című kötet (Saarijärvi, Katharos OY, 2007), melynek verseit Raija Ollila jégvirágokról és hókristályokról készült fényképei ihlették.

Polgár Anikó (Vágsellye, 1975): költő, műfordító, irodalomtörténész. Dunaszerdahelyen él, a pozsonyi Comenius Egyetemen tanít. Legutóbbi verskötete: *Régész nő körömcipőben* (Kalligram, 2009), mely lengyel fordításban is megjelent (Gdansk, 2015).